

Od našega zagrebškega dopisnika Marjana Kuneja smo dobili odgovor na prispevek vašega sodelavca B. L. z naslovom »Idejno zalo spisje ali prilika o ubogih delavcih«, objavljen v vaši reviji (št. 7, str. 771). Sodimo, da je najbolje, če njegov odgovor objavite pri vas, saj je bil tudi članek B. L. objavljen v Sodobnosti.

Zahvaljujemo se vam za razumevanje in vas tovariško pozdravljamo!

Urednik nedeljske izdaje Dela:

Jaka Štular

UMETNOST IN »UMETNOST«

O sestavku »Idejno zalo spisje ali prilika o ubogih delavcih«, objavljenem v letošnji sedmi številki Sodobnosti.

Najprej pohvala: zares je odkrit in pogumen, kdor se z inicialkami vsevedno spotika ob tri slovenske dnevnike. To si je s precejšnjo zamudo, vendar pa z velikim veseljem in zgledno strokovnostjo privoščil B. L. (*Borut Loparnik?*) v letošnji sedmi številki Sodobnosti v sestavku »Idejno zalo spisje ali prilika o ubogih delavcih«, za katerega bi lahko rekli, da je zelo poučen kratek tečaj o tem, kaj in kako pišejo oziroma kaj in kako ne bi smeli pisati slovenski časniki — najprej Delo, njegova kulturna stran — o kulturi nasploh, posebej pa seveda o glasbi.

— Na Slovenskem premoremo tri dnevnike, v njih bolj malo resnega pisanja o kulturi, v njem pa komaj za ščepec dobrega glasbenega obveščanja in kritiziranja, najprej nezmotljivo ugotavlja B. L. in zelo smo prikrajšani, ker ne zvemo tudi, kdo je najbolj zaslužen za tisti ščepec; morebiti priložnostna glasbena ocenjevalka Katica Bedina ali pa bi smel biti (še) kdo drug?!

To, da odmerja Delo premalo resnosti in pozornosti glasbi, bo najbrž res, in sicer toliko bolj zato, ker se enako pritožujejo tudi likovniki in drugi umetniki, pa spremljevalci in občudovalci njihovega dela. Mislim pa, da za to ni zdravila: na Slovenskem bi lahko izhajalo še enkrat toliko dnevnikov s še enkrat toliko kulturnimi stranmi, pa vseeno ne bi mogli ustreči tolikšni zaverovanosti vase, vsem klanom,

razprtijam in drugemu, kar je značilno tudi za glasbenike.

Kateri Lück je pravi?

Naj zamižim ob tistih stavkih »zalega spisja«, ki so hudo poučni za slovensko časnikarstvo, in sicer toliko bolj zato, ker je B. L. pri tem očitno pozabil na znan Prešernov stih (le čevlje...). To velja nič manj tudi za to, kako je objavljen moj sestavek »Kdo se zabava z umetnostjo?« (26. maja v nedeljski izdaji Dela). Sicer pa bi razjasnil nekaj stvari. Najprej drobnarija, s katero zmagoslavno vihti avtor »Idejno zalega spisja«, ki je glasbeni strokovnjak: prizadevno me popravlja, ker sem v sestavku navajal izjavo Hartmuta Lücka iz Münchna, medtem ko naj bi v resnici šlo za dr. Rudolfa Lücko iz Kölna. Žal, moram vztrajati pri svojem, kajti takó je zapisano v deveti številki Biltena, ki ga je letošnjega 13. maja izdala zagrebška koncertna direkcija (pa tudi v drugih). Uredili so ga glasbeni strokovnjaki, pa se ljubeznivo pomenite med seboj, kdo je kdo. Dolžnost časnikarja — dopisnika, ki sicer ni in ne more biti strokovnjak za vsa področja, ni, da to raziskuje.

Zdaj pa še o drugem, kar je pravzaprav bistveno. B. L., ki je seveda vroč zagovornik nove glasbe (za elito?) in zagrebškega glasbenega bienala (tudi za elito?), je najbolj razburilo, ker sem navedel »jasno besedo, za povrh uvoženo s konvertibilnega področja, kar pomeni: tudi po tej plati zanesljivo«. (Citiral sem namreč Lückovo izjavo o tem, kdo se zabava z »umetnostjo« —